

Arrest

nr. 212 080 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LUYCKX
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. LUYCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, is in het bezit van een verblijfskaart.

1.2. Op 29 juni 2018 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: D. Z., H., geboren te A., op 12.02.1956 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. S., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan informatiedrog, feit waarvoor hij op 24.04.2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkenen bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht alsook van het evenredigheidsbeginsel door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt:

“§1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

*§3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:
1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;*

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt:

"§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene.

Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf. "

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijfsrecht na te gaan of deze evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

Het oordeel van het bestuur is onwettig indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief van de beslissing volkomen ontbreekt. (RvS 20 september 1999n nr. 82.301)

Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker bevel gegeven om onmiddellijk het Belgische grondgebied te verlaten.

Ter motivering van deze beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schade en wordt verwezen naar een niet-definitief vonnis van de Correctionele Rechtbank Antwerpen van 24 april 2017.

Verzoeker betwist het bestaan van dit vonnis niet, doch merkt op dat dit bij verstek werd uitgesproken en hij inmiddels verzet heeft aangetekend.

De rechtbank heeft op datum van de indiening van huidig verzoekschrift nog geen uitspraak over dit verzet gedaan.

Bovendien betwist hij de feiten.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet voorziet dat aan een EU-burger een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Uit artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet volgt echter dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor een beëindiging van verblijfsrecht of een bevel om het grondgebied te verlaten van een burger van de Unie.

M.a.w. heeft de wetgever bepaald dat enkel het bestaan van eerdere strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van een burger van de Unie onvoldoende reden zijn om vast te stellen dat er redenen van openbare orde of nationale veiligheid bestaan op grond waarvan het verblijfsrecht van de burger van de Unie zou kunnen worden geweigerd of hem een bevel om het grondgebied zou kunnen worden afgegeven.

Opdat aan een burger van de Unie een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven om redenen van openbare orde, moet zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Alhoewel in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat het gedrag van verzoeker momenteel wordt geacht een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij te vormen, blijkt uit lezing van de gehele motivering dat deze beoordeling door de gemachtigde van de Staatssecretaris enkel en alleen wordt gesteund op het bestaan van de hoger vermelde veroordeling, waarvan bovendien wordt erkend dat deze nog niet definitief is.

Essentieel in deze is aldus de vaststelling dat de bestreden beslissing niet daadwerkelijk wordt gesteund op enig ander element dan de veroordeling, hetgeen luidens art. 45, §2 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris van mening is dat er in het concreet geval van verzoeker sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, dient dit te worden gemotiveerd onder verwijzing naar concrete en specifieke elementen die verder reiken dan het loutere bestaan van een veroordeling.

De gemachtigde van de Staatssecretaris laat echter na dit te doen en brengt, behoudens het bestaan van het vonnis van 24 april 2017, geen enkel element aan waarop de stelling dat het gedrag van

verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn.

Het in de motivering van de bestreden beslissing louter overnemen van de bewoordingen van de wet, zonder verwijzing naar enig concreet feitelijk element, kan in deze niet volstaan als afdoende en wettelijke motivering in het licht van de door artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. Ten overvloede merkt verzoeker op dat indien de stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris zou worden gevolgd en de motivering van de bestreden beslissing als afdoende zou worden beschouwd, dit elke betekenis zou ontnemen aan het in artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalde dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor een beëindiging van verblijf of bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

Eveneens wordt de materiële motiveringsplicht geschonden, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris uit de door hem vastgestelde feitelijke elementen niet op correcte en redelijke wijze tot het besluit kon komen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De bestreden beslissing miskent ook het evenredigheidsbeginsel, waar artikel 45 uitdrukkelijk naar verwijst, nu in de bestreden beslissing de verhouding tussen de motivering en het dispositief volkomen ontbreekt.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.1.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 44bis en 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) na of het bestuur daarbij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “*Het redelijkheidsbeginsel*”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Ook al betreft het thans geen beëindiging van verblijf maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten, steunt de bestreden beslissing uitdrukkelijk op artikel 44bis van de vreemdelingenwet.

Naast een theoretische uiteenzetting voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing uitsluitend steunt op een verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 24 april 2017. Hij wijst erop dat artikel 45, §2, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor een beëindiging van een verblijfsrecht of een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 44bis van de vreemdelingenwet.

De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid : 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; 2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast: “(...) het Unierecht (verzet) zich tegen een beperking van het verblijfsrecht die is gebaseerd op overwegingen van algemene preventie en waartoe is besloten ter afschrikking van andere vreemdelingen, met name wanneer deze maatregel automatisch wordt opgelegd naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van de dader van het strafbare feit, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert (zie in die zin arrest van 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C-441/02, EU:C:2006:253, punt 93 en aldaar aangehaalde rechtspraak” (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 61).

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde / openbare veiligheid vormt. Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling en een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel kan dus niet na een strafrechtelijke

veroordeling automatisch worden gelast ter algemene preventie (HvJ 4 oktober 2007, C-349/06, *Polat*, pt. 35). Het overtreden van de wet, d.i. de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, is op zichzelf niet genoeg (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 35).

De thans bestreden beslissing houdt een beperking in van verzoekers rechten als burger van de Unie. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele gevaar voor de openbare orde door verzoeker.

De Raad kan dan ook verzoeker bijtreden waar deze betoogt dat de bestreden beslissing er zich toe beperkt vast te stellen dat verzoeker *“door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van één jaar”*. Er wordt daarbij geen enkele individuele beoordeling of afweging van het gevaar voor de openbare orde gemaakt. De volgende paragraaf stelt: *“Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”*

De bestreden beslissing laat de geadresseerde ervan evenwel geheel in het ongewisse met betrekking tot de aard van de feiten en de redenen waarom dit als een ernstige bedreiging wordt beschouwd. Er blijkt uit de lezing hiervan geen enkele individuele beoordeling van het risico voor de openbare orde dat verzoeker zou vormen. De verwerende partij heeft zich *in casu* beperkt tot het inlassen van een nietszeggende standaardformulering waaraan geen concrete betekenis kan worden gehecht.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog betoogt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker omdat de motivering van de beslissing spreekt van een *“niet definitieve gevangenisstraf”*, blijkt hieruit nog niet dat met dit element werd rekening gehouden. Het feit dat de gevangenisstraf nog niet definitief is en dat verzet kan worden aangetekend - wat de verzoekende partij ter terechtzitting ook beweert te hebben gedaan - zou de verwerende partij er juist toe moeten aanzetten de feitelijke elementen van de zaak zorgvuldig af te wegen en daarbij *in concreto* te motiveren waarom de bedreiging voor de openbare orde van die aard is dat een onmiddellijke verwijdering van het grondgebied noodzakelijk is. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijke afweging heeft plaatsgevonden.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT